

Dominik Dán

KOŽENÉ SRDCE

sloart

Text © Dominik Dán 2012

Translation © Jan Hanzlík 2022

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

ISBN 978-80-276-0647-4

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

1

DUBEN 2003

I nebe plakalo, nejen policajti. Mraky se dotýkaly země a chvílemi nebylo vidět ani rakev, ani faráře s ministranty. Chlapci v dlouhých bíločerných komžích se snažili, seč mohli, ale jednomu zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým křížem zmítajícím se ve větru. Hrozilo, že spadne do hrobu jako první.

Ostatní postávali v kruhu se svěšenými rameny. Deštníky jim byly na nic. Ty chatrnější vítr polámal už cestou z márnice a těm odolnějším se dešť skoro jak z vodovodu jako by vysmíval. Navzdory živlům stáli jako přikovaní a tupě zírali před sebe na hromadu čerstvě vykopané hlíny.

Krauzovi zateklo za límec a na zátylku cítil nepříjemný chlad. Chosé vedle něj kýchl. Jejich deštník byl z těch chatrnějších a změt pokřivených drátů na umělohmotném madle odhodil Chosé hned za márnici do kontejneru na zvadlé květiny.

Krauz kýchl taky a asi desetkrát zamumlal... tak ti teda pěkně děkuju, ty debile jeden... a Chosé asi desetkrát tiše odvětil... nemáš zač, příště si vem svůj... a sklonil hlavu proti novému náporu větru.

Pan farář se ani nesnažil otevřít modlitební knížku, improvizoval a potácel se ve větru bičovaný deštěm jako ztělesnění mučedníka a masochisty. Volnou rukou si přidržoval čtvercovou čapku. Něco říkal, ale nikdo mu nerozuměl a ani to nebylo třeba, na pohřbu už byl každý, a to podstatné očekávali až od mládenců s lany.

Ředitel kriminálky a šéf oddělení vražd se krčili pod černým deštníkem zahraniční výroby a zručně ho nastavovali proti větru. Vál jednou zprava a jednou zleva, a protože

ti dva dokázali předvídavě vystihnout, odkud vítr zafouká, drželi se na svých místech už pěkných pár let. Teď jim jejich umění bylo prd platné, neboť si stoupli pod kopeček čerstvě vykopané hlíny a stružky řídkého bahna jim zaplavovaly polobotky. Ustoupili stranou a závistivě vzhledli ke Krauzovi stojícímu nahoře nad hrobem. Krauz se tvářil, že se modlí, a kašlal na ně.

Tlustý Váňa a karatista Kuky vyřešili problém po svém a nad hlavami si drželi kus igelitového pytle. Občas pomohl, občas jim vítr chrstl spršku dešťové vody do tváře anebo na záda.

Starý Burger nepřišel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz se chystal za primářem, aby už definitivně ukončil věčné spekulace o kolegově zdravotním stavu. Nejdřív to byl zápal plic, pak edém, potom nějaký stín na rentgenovém snímku, pak...

Zkrátka už mu zákulisní řeči lezly na nervy a nejvíc ho štvala šuška některých kolegů, rádo by expertů na medicínu, a rozhodl se čerpat přímo z pramene a vyjasnit si Burgerův zdravotní stav u samotného primáře. Jenže se za ním chystal už týden a vždycky do toho něco vlezlo. Tak jako teď. Kdo mohl tušit, že Hanzelova manželka nebude nové srdíčko chtít?

Ota Hanzel stál přímo nad hrobem. Petra Pergnerová se snažila držet deštník tak, aby ho alespoň trochu zakrývala, ale v jednom kuse plakal a předkláněl se a ruce natahoval jednou k rakvi, jednou k hrobu a byl už celý mokrý. Nejspíš o tom ani nevěděl.

Místo Petry tam měl stát Hanzelův jediný syn, ale nedokázali ho najít. Před pěti lety odjel pracovat do Irska, pak se asi po dvou letech ozval z Melbourne, což je jen kousek vedle Irska, a od té doby o něm nikdo neslyšel. Tátovi napsal jen jeden dopis, ve kterém vůbec nevysvětlil, jak se na druhý konec světa dostal ani co tam vlastně dělá, jen napsal, že je všechno ok a *money* se jen hrnou a že už spíkuje úplně plynule a že se pak ozve. Neozval se. Zmizel. Kluci to zkoušeli přes ambasádu, přes Interpol i přes osobní kontakty v Sydney, ale výsledek byl nulový.

Detektiv Ota Hanzel stál nad hrobem své manželky sám a ani záplava kolegů a policejních funkcionářů stojících oko-

lo něj jeho pocit osamělosti nemohla zmírnit. To, že syn nepřijel na matčin pohřeb, a samozřejmě i to, že manželka zemřela, ho úplně zlomilo a Petra a Filip, kteří ho po dohodě se staršími kolegy dostali na starost, měli co dělat, aby jim nezkolaboval. Hanzelova manželka loni přechodila chřipku, a když ji vedoucí konečně pustila domů, bylo už pozdě. Ochrnula jí polovina srdíčka a ta druhá to nezvládala. Ota věčně v práci, syn ve světě a žádné zprávy o něm, práce i domácnost... všichni se do té zdravé poloviny zkrátka nevěšili. Trochu naděje jim přinesla transplantace, ale přestože se operace podařila a operační tým zářil radostí nad skvěle odvedenou prací, sešli se tu dnes na hřbitově, aby pochovali sedmdesát kilogramů Hanzelovy manželky a třicet pět deka dobrovolného dárce jezdícího na Hondě sedm set padesát po Pezinské Babě podle hesla „dvě stě ve měsťě a tři sta z místa“.

Pan farář přežehnal rakev, potom hrob a odstoupil, aby se vyhnul nové záplavě bahna. Čtyři chlapi v černých stejno-krojích vložili lana pod rakev a vytáhli dřevěné trámy, které jí bránily spadnout na dno.

Foukl vítr a pár posledních kapek dopadlo na truchlící dav. Někdo nahoře rozsvítil světlo a mraky se rozestoupily. Vítr ustal a černé postavičky na hřbitově se přestaly komíhat a krčit. Nechápatě vzhledly.

Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka o aprílovém počasí z prdele vyzněla dost nedůstojně, neboť intenzitu hlasu zvolil přiměřeně původnímu větru.

„... a odpočinutí věčné dej jí, Pane,“ to bylo všechno, za co faráři zaplatili.

Pak už to šlo rychle.

Ti dole pod jámou měli problém hodit květiny do hrobu, neboť klouzali, a ti nahoře měli problém hodit do hrobu květiny... neboť klouzali. Mírný svah hřbitova se v tomhle nečase změnil v tobogán.

Z lopatky, kterou podával zřízenec jednomu po druhém, kapala hnědá kaše, a mnozí se spokojili jen s vhozením květin. Zástup se rozcházel. Zřízenci čekali, zda Hanzel odejde taky, ale když se k tomu neměl, začali hbitě zasypávat rozmočenou jámu a bylo na nich vidět, že by si na kluzkém blátě i zanadávali, ale netroufali si před Hanzelem. Nejprve

ohleduplně počkali, neboť dobře věděli, že na celém pohřbu je nejméně deprimující rachot dopadající hlíny na víko rakve a nejbližší pozůstalí začnou vyvádět právě tehdy.

Hanzel nevyváděl. Stál promočený jako poslední žebrák na rohu ulice a při každém dopadu hlíny na víko manželčiny rakve mu škubla víčka. Detektiv oddělení vražd, prvotřídní střelec a odborník na pyrotechniku stál jako žebrák... a byl ochotný i pokleknout a sepnout ruce k úpěnlivé prosbě, pokud by mohl vyprosit ještě pár dní pro svou milovanou manželku, ale i kdyby si klekl... i kdyby se vyváděl v blátě... už to nešlo. Už bylo pozdě. Oni to věděli, on ještě doufal.

Petra složila deštník, tázavě se zadívala na Krauze, ten jí pomohl rozpačitým pokrčením ramen, a tak se naklonila k Otovi a něco mu pošeptala do ucha. Zavrtěl hlavou a jen stál.

Tlustý Váňa a Kuky se přestali tahat o igelit, zmačkali ho, oběhli jámu a přidali se ke svým. Chosé je pochválil.

„V který prdeli se schováváte s tím igelitem, my tu moknem jak blbci!“

„To seš i bez deště.“

„Chytřej... tlustej...“

„Přestaňte! Aspoň teď!“ okřikl je Krauz.

Sledoval kolegy a funkcionáře. Všichni se oklepávali a mířili k východu ze hřbitova.

„Co s ním?“ zeptal se Kuky a bradou ukázal na Otu.

„... sem se tě chtěl zeptat,“ odpověděl mu Krauz.

„Ten v tom šedivým je jeho brácha,“ ukázal taktéž bradou Chosé.

Muž v šedém, zavěšený do tlusté paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a pořád ještě pod obrovským černým deštníkem hopkal v davu pryč.

„Nemluvěj spolu už aspoň deset let, nepohodli se po prodeji domu po rodičích,“ kýchl Krauz a sopl si utřel do palce a ukazováku a potom do trávy.

„Tak co s ním?“ nedal se Kuky.

„Zůstaneme a vezmeme ho k nám... nebo kam bude chtít...“ zasténal Krauz, neboť opravdu nevěděl, kam se běžně chodí s chlapy, co právě pochovali to nejdražší na světě a zůstali úplně sami.

Že to bylo to nejdražší na světě, věděl jak Krauz, tak ostatní. Málokdo z policajtů měl tak dobrou manželku jako Hanzel. Vydrželi to spolu víc než dvacet pět let a ať se služba na oddělení vražd zvrtila kterýmkoli směrem, paní Hanzelová stála při svém muži vždy a nic mu nevyčítala a on jí na oplátku miloval jako ve filmu pro pamětníky. Každý pátek jí na trhu na Miletické kupoval květiny a o víkendu se muckali jako pubertáci.

Petra odstoupila, oklepala si deštník, složila ho a nechala Otu samotného na okraji hrobu. Chlapi v černém se činili a jáma se utěšeně plnila.

Chosé si odplivl, způsobně se vysmrkal do kapesníku, tiše zopakoval Kukyho názor na aprílové počasí a vytáhl balíček cigaret. Zkontroloval filtry, dvě promočené vyhodil a nabídl ostatním. Vzali si všichni, kouřili a mlčky čekali.

Svah hřbitova osiřel.

Jen čtyři zřízenci s ohnutými zády dřeli jako o život.

Krauz odcvrknl cigaretu a přešel k Otovi.

„Parťáku, pudeme... jí už je dobře a... my musíme jít...“

„Běžte, já nejdu!“

„Oto... přišli sme společně, společně i odejdeme a... společně i zůstaneme, tak sme se dohodli na začátku, a tak to i bude.“

„Běžte, já nejdu!“

„Počkáme s tebou.“

„Ne! Běžte!“

Krauz se vrátil ke skupince.

„Co říkal?“ zeptal se Kuky.

„Abychom šli, ale já ho tu nenechám.“

„Zůstaneme,“ zasténal Váňa a z kapsy baloňáku si vynadal igelitový sáček se dvěma obloženými houskami a něčím tmavým, co se nenápadně tvářilo jako půl kila tlačenky.

„Váňo, pro někoho jako seš ty... je to málo, a pro ostatní je to dost, tak to dej sem a nemusíme se ani dělit,“ navrhl Chosé, ale Váňa mu ukázal pažbu pistole v podpažním pouzdru a výstražně zvedl prst.

„Moh' bys mít srdce aspoň v tak těžký chvíli, ty hyeno!“ dorážel Chosé.

„Serte na srdce... eště že vás neslyší Ota, volové,“ znovu je okřikl Krauz.

Ztichli. Lačně sledovali Váňu, jak se cpe. Kuky udělal psí oči a Váňa mu jednu housku podal. Kuky neváhal, rozlomil ji a půlku podal Chosému. Chosé nelenil, rozlomil půlku a čtvrtku podal Krauzovi. Váňa si hluboce povzdechl, a z druhé kapsy baloňáku vylovil pár krajíčků suchého chleba a podal i Petře a Filipovi. Potom všem rozdal plátky tlačenky.

Od rána měli honičku kvůli pohřbu a nikdo nestihl oběd, takže teď krátce po třetí už byli opravdu hladoví.

„Do mě ani nemusíte transplantovat žádnýho motorkáře, já si klidně zdechnu sám... hlady... kvůli vám...“ brblal tiše Váňa a snažil se zhltnout to málo, co mu zůstalo, dřív, než ho povalí na zem a dočista oberou. Dvě tatranky a pomeranč se rozhodl zatím nevytahovat.

Hanzel se začal třást. Možná i chladem.

Váňa si promnul dlaně, aby se zbavil drobků, svlékl si baloňák a opatrně, jako by chytal motýly do sítky, se přikradl k Otovi. Jemně mu přehodil baloňák přes ramena. Třásl se, ale nebylo to zimou. Ota plakal. Strašně.

Potom ho vzali za rámě a násilím otočili pryč od rostoucího kopečku.

Už se nebránil.

„Tak teda pudeme k Jumbovi,“ rezignovaně navrhl Chosé.

Auto řídil Richard Krauz, vedle něj seděl jeho parták.

„A pak?“ zeptal se Krauz a přibrzdil, protože blbeček před ním se neobtěžoval se znamením o změně směru jízdy a jen tak si prudce odbočil.

Vzadu seděla Petra Pergnerová, nejkrásnější policajtky v Našem Městě, a Filip Kiss. Ne až tak hezký.

„Musí existovat nějaká služba pro osamělý...“ zkusila to váhavě Petra, ale větu nedokončila.

Řešili problém, co s Hanzelem po pohřbu. Ožrat ho u Jumba, v hospodě vyhrazené policajtům a řízené největším člověkem na světě, by nebyl problém, ale... co s Hanzelem pak?

„Asi by měla bejt nějaká služba pro pozůstalý,“ souhlasil Filip ze zadního sedadla. Vždycky s Petrou souhlasil.

V autě za nimi seděl chudák Hanzel, Kuky, tlustý Váňa a přemoudřelý Billi Gates. Ve skutečnosti se jmenoval Václav

Voska, ale nikdo mu neřekl jinak než Billi. Prachy v tom nebyly, počítače ano. Dokázal s nimi všechno, a kdyby mu dali pájku, kousek cínu a půlhodinu času, tak by jeden z toho množství, co měl v kanceláři, naučil i vařit kávu a škrábat brambory.

Druhé auto řídil Kuky a ploužil se za Krauzem.

„Řikal sem vám, že to vezme k Jumbovi,“ pokrčil rameny Kuky, když pochopil, kam Krauz míří. Za Kukyho autem jelo ještě jedno služební s mladšími kolegy. Dohromady jich bylo jak psů.

Vešli a chlapi u stolů vstávali, jeden po druhém přicházeli k Hanzelovi a tiskli mu ruku. Než se dostal do zadního separé, ostatní vraždaři už seděli. Stejně příliš nevnímal a přisedl si jako bez duše.

Jumbo Hanzela objal a vůbec ho to nebolelo. Alespoň to nedal znát. Jumbova objetí, podobná objetí medvěda grizzlyho, vždy bolela. I jemné poplácání po zádech. I když po infarktu zhubl na sto sedmdesát kilogramů, stále to byla hora masa.

„Mám vyprázdnit lokál?“ zeptal se Jumbo s pietním výrazem ve tváři.

„Neblbni, tolik nás nebude,“ zavrtěl hlavou Chosé.

„To néé kvůli tomu, já jen abyste měli klid...“

„Díky,“ mávl na něj Krauz, „to nebude potřeba, vydržíme.“

„Co vám donesu, chlapci moji?“

„Dvě... tři... čtyři... vodky a pivo... zvedněte ruku, kdo chcete pivo... jedno... tři... pět...“ Filip se snažil spočítat objednávku.

Od výčepu přišla Alenka v krátké minisukni. Zastavila nad nimi s rukama v bok a uznale pokývala hlavou.

„Nepočítej, mladej! Donesu vám rovnou flašku vodky, flašku koňaku, dvě flašky červeného a plato piv a vyrovnáme se zejtra... volové... promiň, Oto, poď sem...“ a taky ho objala. „Je mi jí líto... upřímně...“ a vyhrkly jí slzy.

Ota Hanzel pokýval hlavou a křečovitě sevřel víčka. Chvilí se s Alenkou objímali a pohupovali ze strany na stranu. Zase si sedl, podvědomě sáhl do saka a vytáhl služební průkaz. Vylovil tisícovku a položil ji na stůl. Krauz ji vzal, vylovil mu ze saka služební průkaz a tisícovku mu do něj strčil zpátky.

„To si nech, kámo,“ poplácal Otu po rameni. „Alenkóó...“
zavolał Krauz k pultu, „máš tu spirály?“

„Ty elektrický?“

„Jó!“

„Pošlu někoho do skladu.“

Krauz svlékl Hanzelovi sako a přehodil ho přes opěradlo židle. Většina to udělala stejně.

Mladík přinesl ze skladu dva elektrické ohříváče a prodlužovačky a jeden nasměroval na mokrá saka a druhý na mokré policajty.

Tlustý Váňa kýchl.

„Nejvyšší čas,“ konstatoval a utřel si nos do ubrousku.

Přišla Alenka a rozdala láhve a sklenice. Kritickým zrakem zhodnotila zásoby na stole a suše je okomentovala.

„Bůh s vámi, soudruzí...“ popřála jim a odešla se věnovat výčepu. Ani nenastavila zadeček k Chosému jako obvykle. Alenka na něj byla našťvaná a Chosé byl smutný. Jiný by ji osahával, ale dnes byl opravdu smutný.

Štvala ho smrt kolegovy manželky.

Mladší kolegové nalili, a když měl každý svou sklenici před sebou, ztichli. Všichni koukli na Krauze, ten nasadil grimasu, že co já!? Ale posléze se přece jen pomalu zvedl, a jelikož nejstarší z nich, Eda Burger, chyběl, ujal se slova.

„Kamarádi...“

„A já...“

„... a kamarádky, promiň, Petro, já ani nevím... jak... nebo takhle... ehm... ééé... my sami nejlíp víme, že smrt je součástí našeho života, protože s ní pracujeme dennodenně a zvykli sme si na ní, ale... když přijde k nám, a přijde až tak blízko jako teď, sme z toho vystrašený a vyklepaný jako každej normální smrtelník. Těžko se o tom mluví... ani humor není na místě, brečet už nepomůže... zbejvá nám už jen vzpomínat. Oto, všichni víme, jak ste si žili, a všichni tušíme, jak to musí bolet. Upřímnou soustrast ti už vyjadřovat nebudu, už toho dneska bylo dost, ale jedno ujištění, že sme tady a ochotný ti kdykoliv pomoci, doufám, nevyzní jako kliše, protože to myslíme upřímně. Budeš nás potřebovat, jako my potřebujeme tebe, a na to nezapomínej a nestyď se zavolat, když bude potřeba. Dámo a pánové... na její věčnou památku.“

Krauz předpažil. Ota pomalu vstal a třesoucí se rukou se snažil udržet sklenici plnou. Ostatní vstali taky a sklenice se vznesly nad stůl.

A pak se stalo něco zvláštního. Ostatní policajti u Jumba si všimli, co udělali vraždaři u stolu v rohu, všichni vstali a vra-va ztichla. Alenka za výčepem se naklonila dozadu a vypnula rádio. Lokál ztichl úplně. Ota řekl: „Ať mě tam čeká, zlatíčko moje... na ní...“ a prudkým pohybem vyprázdnil skleničku.

Vypili všichni a tiše si sedli. Kdysi to mezi policajty fungovalo takhle.

Jumbo se otočil ke všem v sále, utřel si oči a třesoucím se hlasem zahulákal:

„To, co ste vypili na její památku, neplatíte! Jedna runda pro celej lokál na moje triko... volové...“

Potom už to nevydržel a po tvářích se mu skoulely půllitrové slzy. Ota mu nestihl uhnout a skončil v jeho náruči. Taky se rozplakal. Muselo to bolet.

2

ČERVEN 2003

Šlo to jako po másle. Nevím, kdo vymyslel tohle přirovnání, ale tlustý Váňa to určitě nebyl, neboť ten si na chleba mazal zásadně pouze vepřové sádlo, máslo se mu zdálo příliš dietní. K tomu servíroval tlačenkou nebo klobásy, anebo něco domácího ze švagrovky zabijačky. Vždycky se dostalo na celou kancelář, a tak by se dalo klidně říct, že všechno na oddělení vražd šlo jako po vepřovém sádle. Všechno klapalo.

V dubnu, krátce po pohřbu, objasnili vraždu Zdeněčka Vámošiho, zavražděného na chatě nahoře nad Děvínem, a v květnu našli ve studni dvě mrtvoly zastřelených milenců. Také jejich vrahy chytili a zavřeli. Odporná práce. Ani na jednu z těch mrtvol nebyl příjemný pohled. Nevadí, nebyli tam od toho, aby jim bylo příjemně. Byli tam od toho, aby chytali lidi, co zabíjejí jiné lidi, a s tím se automaticky pojí nepříjemné zážitky, se kterými musí každý detektiv z oddělení vražd počítat.

Burgera propustili z nemocnice více než před měsícem. Rakovina plic se nepotvrdila, problémy s kašlem ustaly a zase kouřil jednu za druhou a četl své neodmyslitelné ranní noviny. Ota Hanzel přerušil dovolenou, neboť zjistil, že doma by se zbláznil. Bez ženy to doma prostě nešlo. Tolik prázdných stěn ve vlastním bytě v životě neviděl. Zapojil se do vyšetřování děvinské vraždy Zdeněčka Vámošiho a dostal odměnu za dobře vykonanou práci a zadržení pachatele, jako by na případu pracoval od začátku.

Šéf se zachoval férově a chlapi s tím souhlasili. Petru povýšili, dostala kapitána, vlastně kapitánku, a byla také spokojená. Povýšení si zasloužila, makala hlavou a podařilo se jí za-

bodovat. Všichni byli spokojeni. Celý květen neměli žádnou novou vraždu. Uzavírali staré spisy a jen tak blbli. V kanceláři sto čtyřicet jedna se všichni usmívali. I na poradách u šéfa kriminálky vládl mír. Pohodová atmosféra na celém oddělení.

Nic nového se nedělo. Vlastně... něco přece. Kuky zabil všechny tři orchideje. Kukyho tvrdohlavost a snaha prosadit se ve funkci místního Mičurina se jim staly osudnými. Zabil je. Tak jako kaktus předtím, i pár masožravých rosiček, které Krauz ani neregistroval a nestály mu za námahu. Ani ostatní rostlinky. V každém květinářství jich prodávali stovky a Kuky se na nich sadisticky mstil. Na jeho omluvu je třeba konstatovat, že měl ty květinčky doopravdy rád a zaléval je pořád a pořád...

„Jednou se to musí povést...“ bručel umíněně prcek a snažil se vyhnout odborné debatě s Krauzem.

Krauz rychle zjistil, že jeho vzdělávací snahy mířené tímto směrem míjejí svůj cíl, a Kukyho škrtl ze seznamu. Víc ho trápil starší kolega Burger.

„Sráči, chtěli už mě pochovat...“ prohlásil Eda v den nástupu do práce. Sotva si rozbalil svačinu, tedy ranní noviny a balíček cigaret, vešel Krauz.

„Zdravím všechny simulanty!“ zvolal Krauz ode dveří, když spatřil starého psa zase za jeho stolem. Burger mu kývl na pozdrav a zapálil si. Rozkašlal se a zkroutil. Zadržel zvracení a prudký nápor větrů z úst zachytil rukou. Trocha hlenu mu vystříkla na dlaň. Utřel si ho do připraveného papírového kapesníku.

„Čau,“ pozdravil Burger, když postřehl, že Krauz míří k němu a záchvat kašle mu nevádí. „Promiň,“ omluvil se Burger za vlhkou dlaň, ale objal ho a poplácali se po zádech.

„Sem rád, že tě konečně vidím,“ usmíval se Krauz.

„Já taky,“ přiznal se Burger.

„Dyť ho všichni rádi vidíme,“ souhlasil Váňa.

„Konečně dorazil, simulant,“ přidal se Chosé.

Všichni byli opravdu rádi.

„Ty cigarety... myslíš, že je to dobrý nápad, kámo?“

„Vyser si voko, Říšo, a nehraj si na primáře.“

Takhle nějak přivítali Burgera a takhle nějak jim odpověděl na narážky na svůj zdravotní stav a věčné cigarety. Objal se se všemi. Skoro všechny pokašlal, ale cigaret se nevzdal.

S Hanzelem to bylo horší. Také on nastoupil, přerušil dovolenou po manželčině pohřbu, ale měl problém. Pokusil se ho vyřešit jednou z oblíbených pistolí v ruce, ale Krauz ho zachránil a nic se nestalo. Naoko. Burger nebyl debil a všechno pochopil. Krauz mu nic neřekl, ale i tak pochopil, a Krauz mu nebyl nic dlužný, vysvětlení už vůbec ne, tak to vzali jako chlapi, mlčky. To se stává. I profík uletí.

Burger jednou řekl Krauzovi: „Lidská psychika je něco jako panenská blána. Je strašně jemná a hodně citlivá. Může snášet tlak jen do určité míry, potom praskne.“

Krauz si to dobře zapamatoval.

Hanzelova byla úplně stejná, jen ji měl o něco výš, pod vlasy. Praskla, ale krev netekla. V pravou chvíli pomohl přítel. Pokud mají takové štěstí i ženské, taky na to celý život vzpomínají s úsměvem.

Od těch událostí uběhly dva měsíce a přišlo léto. Začalo přivaly deště. Byla zima jako v psinci, všichni nadávali a kýchali. Krauz se jen usmíval a lebedil si. Nesnášel teplo.

Ve středu ráno se všechno změnilo. Pohoda skončila. Přestali kýchat a Krauz si přestal lebedit. Nikdo nic netušil, neboť to byla jen docela obyčejná středa uprostřed června. Takřka letní středa s přívaly deště za okny. Takřka obyčejná pohodová středa, kdy se týden pro všechny poctivě pracující láme a odpoledne už všichni sobotují. Jenomže i v takový den mohou přijít problémy.

Načal to Kuky.

„Čau,“ vpadl do kanceláře a dveře nechal dokořán. „Do prdele práce...“ nenavázal, ale zjevně měl na mysli dešť, neboť švihal deštníkem sem a tam, vodu se snažil setřást i z bundy a kapuce. „Boží dopuštění,“ klel na počasí venku. „Já už mám z toho deště úplně rozmočený močový cesty...“

„Dveře!“ důrazně ho upozornil Chosé rozvalený v křesle, neboť mu táhlo na záda a na krk, a otrásl se zimou.

Kuky ho ignoroval, ale ke dveřím se vrátil.

„Tak poďte,“ řekl otevřeným dveřím.

Do kanceláře vešla nejprve koruna stromu, potom se vsunul kmen, pak obrovský květináč táhnoucí za sebou dva mladíky v džínách.

„Sem,“ ukázal Kuky doprostřed kanceláře a květináč se dvěma mladíky po stranách se poslušně postavil na označené místo.

Uprostřed kanceláře číslo sto čtyřicet jedna vyrostl tu stře-
du strom. Skutečný strom, vysoký skoro tři metry a přesahující výšku stropu. Horní větve se poslušně ohnuly a olizovaly omítku.

„Díky, sme vyrovnaný,“ kývl Kuky ke dvěma nosičům a ti přikývli. „Mám vás vyprovodit nebo trefíte?“

„Trefíme. Děkujeme, šéfiku. Tak hodně štěstí při sklizni úrody,“ zašklebili se a vypadli. I dveře za sebou zavřeli. Když odcházeli, ukázali všem logo ovocnářské firmy vyvedené na zádech. Profesionálové. Kuky nebyl žádný amatér, jiným by své pěstitelské ambice ani nesvěřil.

Detektivové se ani nehnuli. Burger odložil noviny a zapálil si novou cigaretu. Tu hořící v popelníku nechal svému osudu. Váňa měl ústa dokořán, ale nešlo přesně určit, zda kvůli kusu tlačanky napíchnuté na vidličce nebo úžasem. Chosé se z ležící polohy v křesle přesunul do sedící a taky jen mlčky zíral. Krauz zlomil hrot čerstvě ořezané tužky, neboť si právě psal poznámky na ranní rozdělení do práce a vůbec si neuvědomil, že zatlačil.

„Hoši,“ zajásal Kuky, „tak tohle je on! Můj nejlepší přítel! Čet' sem, že strom dá člověku nejvíc pozitivní energie ze všech živých tvorů. Kam se hrabe pes, o kočkách ani nemluvě. Vybral sem si tenhle. Tak co říkáte?“ roztáhl ruce a něžně se ovinul kolem kmene.

„Já ho zabiju a neopovažte se říct to prokurátorovi, udělám to pro vás a ve váš prospěch,“ nabídl se Krauz.

„Udělej to hned. Radši teď než pozdě,“ nabádal ho Chosé. Burger zvedl ruku. „Sem pro,“ odhlasoval.

„Kuky?“ tázavě na něj pohlédl Váňa a dal partákovi ještě poslední šanci k obhajobě. Načež si napíchnutý kus tlačanky vložil do úst, neboť dobře věděl, že na lačno má většina lidí agresivní a unáhlené reakce.

„Vy ste normální banda ignorantů!“ osopil se na ně Kuky. „Ríša mi zavraždil kaktus, zničil mi orchideje i moje masožravé rosičky! Dneska nastal zlom! Už žádný mrňavý polotovary, deme na to nově. Tohle je citrónovník, řádně zaštěpenej, otestovanej, plodící, rostoucí, prosperující... nic se

nemůže pokazit. Postavíme ho... postavíme ho...“ Kuky se pátravě rozhlížel po kanceláři, „tamhle za můj stůl do rohu, ať ho mám nad hlavou!“ zajásal nad perfektním místem u okna v rohu kanceláře.

„To ho tam budu mít taky!“ protestoval Burger.

„My dva ať ho máme nad hlavou,“ opravil se Kuky a ve-sele pokračoval dál, „ať z toho taky něco máš, Edo. Fantastický prostředí, pracovat pod citrónovníkem, né!? A až dozraje první úroda, můžeš si utrhnout jeden citrón. Uvidíš tu lahodu, mít vlastní citrón. K cigárku něco ideálního. Ale jenom ty, a jen když u toho budu, jinak to budu kvalifikovat jako krádež a podám na vás trestní oznámení, hajzlové zlodějský. Nikdo jinej se ho ani nedotkne!“

„Můžeš,“ kývl Váňa vidličkou směrem ke Krauzovi.
„Ale udělej to rychle, ať se netrápí.“

„I ty, Brune?“ vyprskl na Váňu Kuky.

„Brute, ty malý hovado!“ opravil ho Krauz. „Kuky, pro boha živýho, kam si dal rozum? Dyť to muselo stát majlant!“

„Prdlajs... jen odměnu z minulýho měsíce...“

„A kus úspor k tomu!“

„... a trochu k tomu. No bůže!“

„Tak vidíš! A zase ses s nikým neporadil, zase si hraješ na tvrdohlavýho! Kdyby ses mě zeptal, řek' bych ti, že citrónovník týhle velikosti ti v kanceláři růst nebude, je vypěstovanej ve skleníku se zvlášť vysokou vlhkostí, hnojenej speciálním hnojivem, upravenej je hormonální stimulací, a v ten moment, kdy ho ze skleníku přeneš do horších podmínek a nedáš mu potřebnou výživu a péči, začne chřadnout, opadávat – a za měsíc je po něm.“

„Kecáš!“

„Citrónovník týhle velikosti je potřeba umět zazimovat. Kam ho dáš?“

„Zůstane tady.“

„Nezůstane, protože chcípne. Nesnáší ústřední topení.“

„Zvykne si.“

„Hovno si zvykne! Chcípne!“

„To by sis přál, ale já se o něj postarám!“

Krauz vstal, udělal pár rozhodných kroků a ohnal se proti tvrdohlavému prckovi. Tvrdohlavý prcek bleskově uhnul, zachytil útočnickovu ruku, zatáhl, útočník zasténal, otočil se

a nechtě se k němu otočil zády. Prcek mu nasadil dvojitého nelsona a zatlačil. Krauzovi poklesla hlava a ruce mu nadskočily skoro do vzpažení.

„Jak ho mám zabít? Uznejte sami...“ zasténal Krauz, když ho Kuky konečně pustil.

Kuky ho nakopl a naschvál ho strčil na citrónovník. Krauz ho musel obejmout, ať už se mu líbil, nebo ne.

„Chtěl sem ti přijít na pomoc, partáku, ale...“ ozval se znuděně Chosé z křesla a převalil se na druhý bok. Vzal si šálek s kávou a labužnický upil.

Krauz přistál na citrónovníku. Co taky jiného, když překážel uprostřed kanceláře. Upravil si košili a sako, ještě jednou se ohnal po Kukym, ale jen tak, aby si napravil renomé, a zkoumavě se zadíval na strom.

„Pěknej kousek,“ musel uznat. Ohmatal pár listů, promnul mezi prsty a přivoněl. „Zdravej. Na chvíli...“

„Moc hezkej,“ zapojil se i Chosé. Kuky mu poděkoval milým úsměvem. „Fakt moc hezkej,“ zopakoval Chosé. „Asouhlasim s Richardem, fakt vypadá zdravě. Určitě tě přežije, Kuky.“

Kuky zopakoval úsměv a návdavkem ukázal Chosému vztyčený palec, jakože ho bere do party.

„Vydrží nejmíň rok, možná i dva...“ dodal potichu Chosé, ale nikoli tak tiše, aby to ostatní neslyšeli.

„Debile,“ poděkoval do třetice Kuky a ukázal Chosému záda.

„Nemáš zač,“ ukončil svoje hodnocení Chosé.

„Kluci, pomozte mi,“ chopil se iniciativy Kuky, když viděl, že Krauz si bez dalšího komentáře sedá za stůl a pokračuje v psaní poznámek.

Burger a Váňa vstali, odsunuli stoly a židle a pomohli Kukymu přenést strom do rohu kanceláře blíž k oknu.

Pár větví se muselo přizpůsobit stěnám, pár jich skutečně trčelo až nad Kukyho a Edův stůl.

„Možná chcípne dřív než já,“ vyslovil zbožné přání Burger, zahloubal se do novin a přestal si všímat větví nad hlavou.

S problémy začal Kuky, pokračoval Hanzel.

Vpadl do kanceláře o půlhodinu dřív, než měl ve zvyku, a od dveří hulákal: „Kluci, já se asi zblázním! Otík se vrátil!“

Zabouchl za sebou dveře a začal tancovat po kanceláři jako šaman kolem mučednického kůlu. Namísto tomahavkem kolem sebe máchal taškou se svačinou. Vzhledem k jeho počínání byla většina osazenstva kanceláře přesvědčená, že ohlášenou změnu duševního stavu už má dávno za sebou.

„Proč asi, už se stalo, ne?“ zeptal se ho otevřeně Váňa a rukou si kryl hořčici a sklenici s beraními rohy, neboť Otova taška se v neovladatelných kruzích nebezpečně přibližovala.

„Vrátil se, bože můj, vrátil se, kluci!“ řval Ota a stále se točil dokola.

Chosé vstal a chytil ho, neboť byl nejbliž.

„Jen klid, kamaráde, v pohodě,“ zatřásl Hanzelem. „Dokdy si včera nasával? Mně se to k ránu taky občas stává.“

„Vrátil se!“ zakončil Hanzel exhibicí, přestal se točit a objal Chosého. „Nic sem nepil, Chosé. On se vrátil, chlap jeden nezvedená... prostě se vrátil!“

Chosé ho chvíli podržel v objetí, neboť Ota najednou zvadl, a když ho od sebe odstrčil, kluci v kanceláři spatřili na Otově tváři nefalšované slzy radosti.

„Vrátil se dneska v noci,“ plakal Hanzel. „Ve tři ráno zavonil doma a já sem mu otevřel, myslel sem si, že máme výjezd, že je vražda nebo poplach, ale ne, přijel domů... chlapeček,“ vzlykal přerývaně Hanzel a hřbetem ruky si utíral oči a tváře. „Věřili byste tomu? Já už sem ani nedoufal.“

Stál uprostřed kanceláře a radoval se. Vůbec se nestyděl za slzy, vůbec se nestyděl za to, že na něj celá tíha dlouhých let odloučení najednou dopadla jako balvan, a on se rozplakal jako malý kluk.

„Kdo?“ zkusil to Váňa.

„Ota.“

„Syn?“ snažil se porozumět Burger.

„Otk. Můj syn.“

„Z Austrálie?“ nevěřil Krauz.

„Ten. Přesně odtamtud. V noci se vrátil.“

„Gratuluju,“ prohlásil Chosé a znovu ho objal.

„Díky, kámo, děkuju srdečně.“

Chvíli se objímali, potom se pustili. Hanzel si povzdechl a svěsil ramena, jakože to nejhorší v životě má konečně za sebou a nic horšího už ho potkat nemůže.

Hlava mu poskočila, přestal se usmívat, nadechl se a nádech ho narovnal jako nafukovacího panáka. Už se nehrbil. Překvapeně kulil oči do rohu kanceláře.

„Bože, to už sou Vánoce?“ nevycházel z údivu.

„To není borovice, ty pako!“ protestoval Kuky a nechápavě pohlédl na citrónovník. Zjevně mu nešlo do hlavy, jak si takovou krásu může někdo splést s obyčejným vánočním stromečkem.

„Kuky, jindy bych tě i s tím tvým stromem poslal – víš kam, ale dneska tě mám rád. Dneska seš mi ukradenej, i kdybys sem dotáh’ krávu a začal podnikat s mlíkem a jogurtama.“

„Máš to u mě,“ přijal jeho radu Kuky a nespouštěl zrak z krásného přírůstku. „Kravičku... říkáš?“ zamručel si tiše pod nos, aby ho ostatní neslyšeli. Hlavně Krauz ne. Ještě chvíli si brumlal a tvářil se mimořádně spiklenecky.

Chlapi vstali a podávali Hanzelovi ruce. Gratulovali mu a objímali se. Jakkoli mladý Hanzel zmeškal pohřeb své matky, nakonec se vrátil. Pro Otu to byla skutečná úleva a všichni mu tu radost upřímně přáli.

Hanzel si konečně sedl za stůl, trochu se skrčil, aby novému nájemníkovi neotrhal lístečky na koncích větví, a vybalil si snídani.

„Sem tak šťastnej,“ zamumlal a nevěřičně kroutil hlavou. Stále ještě mu nešlo do hlavy, jak rychle a nečekaně se mu uprostřed noci změnil celý život. „Já sem tak šťastnej...“

Zazvonil telefon. Nejblíž byl Krauz.

„Prosim, oddělení vra...“

„Vašnostům z čísla sto čtyřicet jedna mám poslat kolokovanou žádost, aby se laskavě dostavili na ranní rozdělení do práce, nebo ste se právě rozhodli pro hromadnou dovolenou?!“ zaburácel hlas šéfa mordparty, neboť telefon byl přepnutý na reproduktor.

„Už!“ Krauz třískl sluchátkem a nevěřičně vyvalil oči na hodiny na stěně. Bylo půl osmé a dvě minuty.

Co mělo nohy, vyskočilo na ně. Nastalo hemžení jako v úlu a detektivové po jednom vybíhali z kanceláře jako při požárním poplachu. Namísto *hoří* křičeli *poslední zamyká*, a tak to zase zůstalo na Kukym. Ještě se mezi dveřmi ohlédl a nemohl se vynadívat na novou, čerstvou zelení osvěženou policejní kancelář.

3

Inženýr Patrik Zachar se válel na zádech, a i když byl nahý a kovový povrch stolu byl studený jako psí čumák, nebyla mu zima a nestěžoval si. Ani nejektal zuby. Bylo mu všechno jedno a kolemstojících lékařů a asistentů si vůbec nevšímal.

Doktor Lengyel na tom byl podstatně lépe než inženýr a všímal si i kolemstojících. Na dnešní pitvu se mu nahlásilo čtrnáct studentů medicíny a devět to myslelo opravdu vážně, přišli. Z toho zvraceli jen dva. Jedna slečna to po úvodním řezu vzdala a šla na vzduch. To nic, ne každý doktor si zákonitě musí zvykat na mrtvolu, jsou i tací, kterým se v práci daří...

Jedna to vzdala, ale tři zůstaly a doktor Lengyel si jich všíml. Bylo si čeho všímat, ani jednolitě splývající bílé pláště nedokázaly zkazit to, co příroda tak pracně zformovala. Všechny kulily namalovaná očka, ale Lengyel už dávno pochopil, že nikoli na jeho sádlem zdeformovanou postavu, ale proto, že první kontakt s mrtvolou jaksi automaticky rozevírá víčka, zrychluje dech a posouvá zvratky o patro výš, často až k mandlím.

Usmál se. Vzpomněl si na svoje studentské časy a na svoje kolegyně – spolužačky. Na první pitvě taky kulily oči a taky nikoli kvůli jeho postavě, jakkoli tehdy neměl ani gram tuku navíc. První praktické cvičení na patologii celý kruh povinně zakončil v Metropolce, což byla oficiální hospoda mediků – jen kousek od Sasinkové, kde se všechny ty nepřilíš vábné pitvy odehrávaly. Holky se opily, jako by teprve před hodinou vyslovily onu pověstnou magickou větu *spondeo ac polliceor* a dostaly diplom. Vlastně se opily i kluci, opili se všichni jako normální studenti medicíny, kteří ko-

nečně zažili něco z praxe, něco z opravdového, nefalšovaného života. To, že k životu patří i smrt, brali jen jako jeden z mnoha paradoxů studia medicíny.

Dnešním medikům by se to už nepovedlo. Ne že by pili méně, tato povinná součást studia medicíny zůstala v osnovách beze změny, ale Metropolku zrušili a na Sasinkové se pitvá čím dál méně.

Lengyel se přestal usmívat a odložil nástroje.

„Tak, vážené kolegyně a kolegové, to je asi všechno, co ste se dneska měli naučit a co sem vám chtěl ukázat. Ti, kteří si stíhali dělat poznámky, budou z dneška opravdu něco mít a doufám, že vám vědomosti při zkoušce pomůžou, ostatní odkazuju na skripta a poctivý dril na internátu. Sám sem to zažil, nic vám nezávidím. Takže si to celý shrneme. Cílem dnešní pitvy bylo zjistit příčinu smrti a vyloučit možné zavinění cizí osobou. Cíl sme splnili, jak ste sami viděli na jednotlivých odpreparovaných částech svaloviny srdce, příčinou smrti byl infarkt myokardu. Žádný stopy vnějšího násilí sme na mrtvole nenašli. Tohle je konečné zjištění a závěr, který zajímá především pány od policie...“ Lengyel kývl hlavou ke dvěma policajtům v uniformě a ti mu kývli zpátky. „Ale zajímá samozřejmě i nás, protože od toho sme tady. Pánové, pro vás to tímto končí,“ zase kývl hlavou k policajtům.

„Děkujeme, pane doktore. Písemnou zprávu...“

„Jak se říká, vyjádříme se v zákonné lhůtě,“ ale usmál se, aby ho nebrali úplně vážně. „Dejte mi tři dny, pak se ozvěte.“

„Eště jednou díky,“ poděkoval ten vyšší, dopsal si poznámky a zápisník schoval pod sako. „Takže šéfovi můžeme oznámit, že to byl jen infarkt, jo?“

„Infarkt,“ potvrdil Lengyel.

„Děkujeme, na shledanou,“ policajt ukončil návštěvu pitevny a rozhlédl se, zda ho někdo nesleduje. Když se ujistil, že vzduch je čistý, nenápadně se naklonil k medicce v bílém plášti úplně vzhadu u dveří. Něco jí zašeptal, ale ona razantně zavrtěla hlavou.

„Nemůžu odejít, my eště pokračujeme,“ odmítla šeptem.

„Tak já počkám venku.“

S tím souhlasila.

„Nezdá se ti, že zbytečně vymejší?“ zeptal se policajt kolegy, když vyšli před pitevnu a zapalovali si cigarety.

„To dělá ten bílej plášť. Každá si myslí, že v bílým plášti je něco víc. Inteligenti. Nech to bejt, dyť já jí to večer spočítam, potmě je totiž každá kráva černá.“

Policajti odešli a Lengyel mohl pokračovat. Jak to dopadne mezi medičkou a policajtem, mohl jen hádat, ale neuniklo mu, že ji otravoval během celé pitvy a její anatomie ho zajímala podstatně víc než objekt odborného zkoumání, kvůli němuž ho sem ředitel oddělení poslal.

„Na závěr sme měli provést výtěr z pochvy a pod mikroskopem ste měli odborně vyhodnotit preparáty, ale jak ste si možná všimli, náš objekt zkoumání je muž a u muže v důsledku jistých anatomických změn zapříčiněných výstřelky přírody poševní výtěr provést nemůžeme. V lednici mám jednu ženu, ale vzhledem k tomu, že se utopila a ve vodě byla asi měsíc, bylo by nekorektní zasvěcovat vás do tajů soudního lékařství právě tímto způsobem. Nechtěl sem riskovat, že se půlka z vás dá na architekturu a z ostatních se stanou právníci, tak sem se rozhod' pro tohoto muže. Ale abyste neřekli, o výtěry nepřidete. Asistent vám rozdá tyčinky a ukáže vám, jak se dělá bukální výtěr. Mikroskopy sou vám k dispozici. Budete zkoumat epitel ústní dutiny, i to může být občas zajímavý. Já se s vámi tímto loučím... ehm, sou nějaký dotazy k dnešnímu zaměstnání? Žádný? Tak vám přeju hodně úspěchů při studiu a někdy zase na shledanou.“

Doktor Lengyel si sundal silný gumový plášť, stáhl si rukavice a u umyvadla v rohu pitevny si vydrhl ruce. Asistent Lacibáči dobře věděl, že na výtěry z úst bude studentům stačit hlava, tak vnitřní orgány rozložené na stole začal mechanicky ukládat do břicha. Jedna ledvina byla ještě kluzká a vyklouzla mu, ale zachytil ji dřív, než by s plácnutím dopadla na podlahu. Pomalu si mrtvolu připravoval k zašití a pohyboval se obezřetně, aby studentům ani v nejmenším nepřekážel. Druhý asistent se věnoval studentům. Rozdal jim tyčinky s vatou a ukázal jim, jak se provádí bukální výtěr. Každý měl svoji práci a Lengyel mohl spokojeně odejít.

V lékařském pokoji si ještě jednou umyl ruce voňavým mýdlem, poslední zbytky mrtvolného zápachu spláchl skle-

ničkou vodky, zapálil si cigaretu a ukousl si z jablka. Nešlo to dohromady a jablíčko odložil na později. Přečetl si vlastní rukou napsaný vzkaz na stole... *zavolat Krauzovi, znalecký posudek na P. je hotový...* odsunul ho stranou pohodlně se uvelebil na židli. Krauzovi může zavolat i později, nehoří.

Chvíli si jen tak vychutnával cigaretu, a aby zaměstnal i oči, bezmyšlenkovitě listoval v časopise. Dokouřil, dojedl jablko, a právě se chystal odložit časopis, když zaklepal asistent. Zaklepal a vešel, nečekaje na svolení.

„Pane doktore... ehm, moh' byste se ještě vrátit na pitevnu? Jedna studentka... víte...“ koktal a ani nedokončil větu.

„Zkolabovala? Ve skřínce je čpavek.“

„Ne, nezkolabovala. Pod jejím mikroskopem je něco... No, podte se radši podívat taky.“

Lengyel nebyl nadšený, ale za roky praxe se naučil nic nepodceňovat, a tak raději vstal a šel za asistentem. Když vešel do pitevny, všichni studenti se narovnali a nechali mikroskopy mikroskopy. Překvapeně na něj civěli.

„No?“ zeptal se netrpělivě.

„Sem, k tomuhle!“ ukázal asistent.

Studentka odstoupila od mikroskopu, Lengyelovi se zdálo, že se i trochu přikrčila, jakoby v obavě, že teď si to slízne a dostane za ucho za to, co provedla.

Lengyel se naklonil k mikroskopu, chvíli zkoumal preparát mezi sklíčky a nechápavě se narovnal.

„No a? Co má bejt?“

Asistent počkal, až doktor odstoupí, a taky se koukl. Zkontroloval zvětšení.

„Zase si s tím hrály, děcka! Musim nastavit zvětšení... táák, teď se koukněte.“

Lengyel ho poslechl. Chvíli mrkal, aby si oči zvykly na dioptrie, potom se soustředil na kruhový obrázek. Soustředění odborníka trvalo jen krátce. Odrazil se od stolu s mikroskopem a vztyčil se v celé své výšce. Očima jezdil po pitevně a někoho hledal. Hledal dívku, co měla domluvené rande s policajtem.

„Kde je ta... ta... tady ste! Slečno kolegyně, prosim vás, běžte před budovu a řekněte policajtům, aby se radši ještě vrátili. Děkuju.“

Dívka neváhala, vyběhla ven, ani se neohradila, proč právě ona a proč by měli policajti čekat venku.

„Lacibáči,“ pokračoval Lengyel, „nezašívát, vypadá to, že sme ešte neskončili...“ zabručel doktor a nevěřicně zavrtěl hlavou.

Pro jistotu se znovu sklonil nad mikroskop, a ještě jednou se přesvědčil. Zbytečně, nic se nezměnilo, byly tam pořád.

4

Mayor vešel do kanceláře číslo sto čtyřicet jedna a jako správný šéf se vůbec nezdržoval klepáním. Nikoho nepřekvapil ani nenachytil, neboť tam skoro nikdo nebyl. Všichni vyšetřovali v terénu, jenom Burger s Hanzelem čekali na svědka. Burger kouřil a četl si protokol mladíka, který jim měsíc lhal o rvačce na nože pod jeho balkonem. Mladík tvrdil, že byl na balkonu, oni byli přesvědčení, že byl pod ním. Mladík tvrdil, že měl v ruce cigaretu a ničeho si nevšímal, oni byli přesvědčení, že měl v ruce vyhazovák a viděl toho dost, jenomže ho nedokázali přesvědčit, aby se o své vědomosti podělil i s nimi.

Hanzel si čistil pistoli a co chvíli koukal na hodinky. Mladík se měl dostavit k výslechu v půl desáté, teď bylo půl jedenácté a ani nešel, ani nevolal. Asi už tušil, že dnes by nevyvázl tak snadno. Možná už se mu doneslo, že našli holku od sousedů, co to všechno viděla a po dlouhém dohadování nakonec souhlasila se svědeckou výpovědí. I tu už měl Burger na stole.

„Krauz?“ zeptal se Mayor a vykulil oči. „To... má bejt co!?“

„Je v base i s parťákem, vyslychaj Meličku. Diktovali ti to ráno do sešitu.“

„Já vim, né!? Ptám se na tamto,“ bradou ukázal k oknu do rohu kanceláře.

Burger se otočil, jako by se tím směrem nepodíval už týden a jako by vůbec netušil, co nového by tam mělo být.

„Co? Tohle? To je Kukyho novej pokus o založení firmy s ovocem a zeleninou a o vydělání prvního miliónu. Koupil nám citrónovník. Budeme je pěstovat a ve velkém prodávat. Kdybys někdy pocítoval vitamínovej deficit, přid' si jeden utrhnout.“

„Vy nejste normální,“ vzdychl Mayor. „Uznej sám, Edo, že je to o nervy šéfovat takový bandě. Já toho prcka mrňavýho normálně pošlu na psychiatrický vyšetření, dyť to není normální, co vyvádí! Všechny vás nechám vyšetřit!“ soptil Mayor.

„Uklidni se a zhluboka dejchej, nebo pudeš s námi.“

„Já už sem byl, ale nikomu to neříkejte.“

„A...?“ zajímal se Hanzel.

„V pořádku, ale hned se cejtím líp, když to mám černý na bílým,“ zazubil se šéf.

„Gratuluju,“ zabručel Burger, jako by Mayor dosáhl bůhvíjakého úspěchu.

„Co sem to...“ koktal Mayor, nespouštěje oči ze stromu, „... aha! Volal Lengyel, má něco na stole, je potřeba jet se na to rychle podívat, než nám vyrobí nějaký průser. Co děláte?“

„Čekáme na svědka. Ta bodačka pod balkónama. I to sme ti ráno diktovali...“

„Vim, vim,“ přerušil ho šéf, „ale už má po termínu, ne?“

„Má,“ souhlasil Burger a smutně pohlédl na hodiny.

„Tak se nedá nic dělat, kluci, sbalte se, vyplňte si knihu jízd a zajedte na soudní za Lengyelem. Kdyby ten balkónovej zmrd mezitím přišel, dám ho někomu jinýmu, nebo vám ho tu podržim.“

„Prima,“ povzdechl si Hanzel a vůbec se nesnažil skrývat rozčarování nad nabouraným denním harmonogramem. Ani Burgerovi se dvakrát nechtělo, ale nedalo se nic dělat. Pokud Lengyel zastavil pitvu a volal, jistě něco našel, znali se až příliš dobře na to, aby věděli, že Lengyel by takovou věc nedělal jen tak pro nic za nic. Asi opravdu našel něco zajímavého a potřebuje pomoc.

„O co de?“ zajímal se neochotně Burger, balil si cigarety a schovával spis.

„Nevim, řek' mi, že po telefonu by to bylo nadlouho a zbytečný, že to řekne přímo detektivům,“ pokrčil rameny Mayor.

„Blbci doktorský,“ durdil se Hanzel, „zase našli nůž v zádech až na konci pitvy, a my abychom to teď celý odsákali.“

Mayor si jejich brblání nevsímal, bez toho by to ani nešlo, a na odchodu se ještě jednou ohlédl ve dveřích a požádal je,

aby mu zavolali ihned, jak něco zjistí. Jenom přikývli, takový postup považovali za samozřejmost.

Mayor odešel, ale neodpustil si dlouhý zkoumavý pohled na strom u okna a váhavé pochybovačné zavrtění hlavou nad duševním zdravím svých podřízených. Burger jen pokrčil rameny a nasadil nezúčastněný výraz. Počkal, až za sebou šéf zavře dveře, a sbalil se. Do aktovky si dal cigarety a sešit na poznámky. Zkontroloval pero, protože ráno haprovalo, pro jistotu si přibalil i náhradní. Hanzelovi to trvalo trochu déle a Burger si zapálil ještě jednu. Nebrblal a nehonil ho, až tak akutní to určitě nebude.

Hanzel se konečně sbalil, složil si pistoli a zamkl ji do skříně. Vypadli z kanceláře. Dva nejstarší a nejzkušenější se vydali do terénu. Nebyl problém, se kterým by si nevěděli rady. Jedna přerušená pitva je pro ně brnkačka, alespoň si to mysleli. Ještě se v klidu stavili v bufetu, Burger si dokoupil cigarety a Hanzel si na cestu koupil tatranku. Teď už mohou vyrazit.

Řídil Burger. Hanzel dojídal a drobil si do rozkroku. Na přední sklo jim dopadlo pár kapek a po několika metrech jim auto zalila nefalšovaná letní průtrž.

„Už to začíná znovu,“ konstatoval Burger a zapnul stěrače.

„Blbne to už dva měsíce, všimnul sis?“

„Hm.“

„Letos asi ani léto nebude.“

„Neblbni, Oto, dyť je teprve červen. Počkej v srpnu, budeme se modlit, aby nás něco takovýho osvěžilo.“

„Jen aby... bacha!“

Hanzelovo varování přišlo pozdě – Burger vjel kolem do kaluže a žena na chodníku dostala plný zásah. Ruce měla obtěžkané taškami s nákupem, takže ani moc negestikulovala, ale podle pohybu rtů Hanzel jasně viděl, že je právě pasovala na dva největší exempláře z říše mužských pohlavních orgánů.

„Žije?“ zajímal se Burger.

„Radši přidej, mohla by se rozběhnout.“

Přidal.

K Ústavu soudního lékařství to měli přes půl města, a když vystupovali z auta, svítilo na ně nefalšované letní sluníčko a oba nechali bundy v autě.

„Aprílový počasí. Bláznivej duben, ne?“

„Přesně,“ souhlasil Burger.

Pitevnny byly v prvním patře, lékaři měli svoje kanceláře o patro výš. Nejprve se stávil v pitevně.

„Čau, něco nového?“ pozdravil Burger asistenty. Hanzel jen pokývl hlavou.

„Doktor je nahore u sebe,“ odpověděl Lacibáči.

Burger se chtěl otočit a odejít, ale když už byl tady...

„V čem je problém?“ zeptal se, když si prohlédl doširoka rozevřený trup a orgány rozložené stranou. „Já nic nevidim.“

„Běžte za nim, zakázal nám o tom mluvit, prej bychom ho připravili o největší potěšení dnešního dne. Tak vyběhněte nahoru, už se na vás těší.“

„Je normální? Nechechtal se nějak blbě a netekly mu z koutků pusy sliny?“

„Ne, Edo, to sledujeme každé den a máme na to předpisy, jak postupovat, kdyby něco. Lengyel je dneska v pohodě... zatím,“ dodal tiše Lacibáči.

Nechali asistenty být a vyběhli o patro výše.

„Nazdáár, stará vojno!“ zahulákal Burger ode dveří.

Podali si ruce.

„Dáme jednoho?“ nabídl Lengyel.

„Dva,“ souhlasil Burger.

Lengyel přešel do rohu kanceláře k sekretáři a vyndal tři skleničky. Vrátil se k ledničce a skleničky naplnil chlazenou tekutinou z láhve s lebkou se zkříženými hnáty. Burger se nahnul a zkontroloval vinětu na láhvi. Když spatřil výsostné znaky jako na pirátské vlajce, spokojeně zamručel: „Tuhle mám nejradši.“

„Rychlej konec,“ souhlasil Lengyel a vrátil láhev do lednice.

Posadili se do křesel.

„Na vaše zdraví, pánové,“ popřál jim doktor. „A věřte, že to myslim upřímně, vim, o čem mluvím.“

„Abychom se ti dostali na stůl jako poslední,“ souhlasil Burger, přitukli si a napili se.

„Máte malér, chlapi,“ začal Lengyel.

„Jakej? Ten dole otevřenej?“ divil se Burger. „Cestou sem si ho prohlíd', nic zvláštního sem nenašel. Ani prostřelený čelo, ani nůž v zádech, tak co plašíš?“

„Srandičky tě přejdou, jen počkej,“ vyhrožoval Lengyel a natáhl se na stůl pro poznámky. „Můžeme?“

„Ne, ještě nejsme vyvážený,“ upozornil Hanzel.

„Tak to teď zkus ty,“ poslal ho doktor.

Ota vstal, zalovil v ledničce a všem třem dolil.

„Tak do druhý, abyste nekulhali...“

Napili se. Ota znovu dolil a až teď odložil láhev na místo.

„Už můžeme,“ rozhodl Burger.

„Inženýr Patrik Zachar...“ začal Lengyel, ale Burger ho přerušil.

„Počkej.“

Burger otevřel aktovku, vytáhl si cigarety a sešit. Nejprve si zapálil, pak otevřel sešit. Už nic neříkal, jen čekal.

„Inženýr Patrik Zachar,“ zopakoval Lengyel. „Na,“ nahnul se a Burgerovi podal pár listů papíru. „Nebudu ti diktovat generálie, všechno máš tady. Ofotil sem vám zprávu od rychlý zdravotní pomoci i jeho občanku.“

„Výborně,“ pochválil ho Burger a začel se. „Hm... představ si... no nekecej,“ mumlal si Burger, a když dočetl, podal papíry kolegovi.

„Začnu asi takhle...“ zamyslel se Lengyel, „dneska ráno mi volal Majerský.“

„Kterej?“ skočil mu do řeči Burger.

„Ředitel okresu tady u nás. Mrtvolu našli kousek od nás, takříkajíc za rohem, na Jasovský dvanáct, čtvrtý patro. Včera v pět odpoledne...“

„V úterý v sedumnáct nula tři,“ bručel si Burger a psal.

„... přesně nula tři, jak je napsáno v hlášení ze záchran-ky. Volal mi proto, že se včera večer syn zesnulého dostavil na policii a žádal, aby tělo převezla pohřební služba do márnice a aby nebyla provedená pitva. Rodina si prej pitvu nepřeje. Chtěl mluvit s vyšetřovatelem, co nařídil pitvu, a choval se dost temperamentně. Majerský mě upozornil, že pitvu nařídil vyšetřovatel, co prováděl ohledání místa nálezu, takže musí bejt provedená. Upozornil mě, že kdyby se k nám dostavil někdo z rodiny a dělal by problémy, mám mu okamžitě volat.“

Lengyel ztichl. Počkal, až Burger dopíše, ale doktor ani pak nepokračoval.

„A...“ popohnal ho detektiv.

„Tak sem volal.“

„To jakože někdo přišel?“

„Zase syn. Dobejval se k nám i s advokátem – že prej pitva nesmí bejt provedená. Tak sem zavolał Majerskýmu, ten sem poslal hlídku a oba sbalili a převezli na okres.“

„Začíná to bejt celkem napínavý,“ pochvaloval si Hanzel.

Burger neříkal nic, jen čekal s perem v pohotovostní poloze.

„Odpítval sem ho. Nic zvláštního sem nenašel.“

„Tak co prudiš? Mrtvola je v pohodě, o syna se postarala policie, a je to, k čemu ti je oddělení vražd?“

„Protože sem tu měl studenty.“

„I studentky? Chceš se podělit? Ale to si měl pozvat Krauze a Chosého, hlavně Chosého, my dva s Otou už jaksi v tomhle směru...“

„Srandičky, co? Však ono tě to přejde, neboj se, Edo. Dokončil sem pitvu a žádný stopy vnějšího násilí sem nenašel. Jako bezprostřední příčina smrti byl zjištěn infarkt myokardu a mladý jen čuměli. Tak jasnej, řek' bych až učebnicovej infarkt eště neviděli.“

„Takže infarkt...“ mumlal Burger a psal si poznámky. Když dopsal, dost našťvaně se zamračil na doktora. „Budeš nás eště dlouho napínat, nebo to z tebe už konečně vyleze? Proč si nás volal, když je to učebnicovej infarkt?“

„Dokončil sem pitvu a nechal sem studenty, ať udělaj bukální výtěry z úst a ať je zkoumaj pod mikroskopem. Jedna studentka neposlechla, chtěla vědět, co večerel, a projela mu i zuby. Mezírky mezi zubama, aby bylo jasno.“

„Přiznala se, že mu projela mezírky a vykašlala se na tváře a jazyk...“ mumlal zamyšleně Burger a psal.

„Jo.“

„A výsledek?“

„Problém.“

„Posloucháme.“

„Dva problémy.“

„Stejně posloucháme.“

„Edo, všimnul sis ve zprávě od záchranářů adresy, na který byla mrtvola nalezená?“

„Všimnul. Jasovská dvanáct.“

„A všimnul sis jeho ofocený občanky?“

„Všimnul.“

„Jaký má trvalý bydliště?“

„Měděná tři.“

„Bomba, ne?“

Burger s Hanzelem si vyměnili tázavé pohledy.

„Přece jen by měl jít na vyšetření, aspoň preventivně,“ zašeptal Hanzel Burgerovi. Burger souhlasně přikývl. Počkal, a až když si přečetl poslední řádky poznámek, pokračoval.

„Ty nejsi normální!“ osopil se Burger na doktora dřív, než stihl protestovat. „Kvůli takový hovadině nás buzeruješ? Víš, kolik lidí v tomhle městě bydlí někde úplně jinde, než má trvalý bydliště?“

„Ne, kolik?“

„Ééé... skoro všichni, ty chytřej! Doktůrku!“

Lengyel se opřel a ukázal jim dlaně, jako že já nic, já sem jen pracovník, co si plní své povinnosti.

„Dobře, tak tenhle problém se vám nezdá jako problém, dobře, a co druhej?“

„A ten zní?“

„Že ta studentka mu našla mezi zubama spermie...“

Doktor nechal větu odeznít do éteru a nedokončil ji. Zdržel se dalšího komentáře, neboť si chtěl vychutnat jejich vyjevené ksichty. Nemýlil se a jeho očekávání se naplnilo. Skutečně zkoprněli.

„Sper... mie?“ zeptal se nadvakrát Burger.

„Spermie,“ potvrdil doktor.

Chvilí na sebe jen koukali.

„Vlastní?“ zabodoval Hanzel.

„Ty seš po výjezdu, nebo to takhle máš pořád?“ žasl Lengyel. „Jak to mám vědět, čí? Testy budou hotový za tři dny, ale i kdyby ne... jak vlastní? Jak to myslíš, vlastní? Pokud vim, tak sám sobě dokáže vykourit jen cirkusák, jogín nebo gymnasta, ale tenhle byl pětapadesátiletý pupkatej pán, jak by si ten moh' vykourit? Podle mě určitě ne vlastní!“

Otázka, jak by se dokázal sám vykourit, zůstala bez odpovědi. Burgerovi už se nechtělo žertovat a Hanzel taky postřehl, že vzduch trochu houstne.

„A abych vás úplně dorazil, tak vám ukážu i tohle!“ zvýšil hlas Lengyel a na stůl položil krabičku léků. Zase se pohodlně opřel a zatvářil se vítězoslavně.

Burger se nahnul a vzal si krabičku. Byla v malém plastovém sáčku, jaký používali kriminalističtí technici, takže oba detektivové pochopili, že souvisí s ohledáním místa nálezů nebo mrtvol. Plastový sáček měl obal léku ochránit před cizími otisky prstů.

„Di-go-xin,“ přečetl pomalu a ztěžka hláskoval. „Digo-xin,“ přečetl znovu, na jeden záta. „Co je to?“ a hodil krabičku na stůl.

„Lék na srdce. Hodně silnej a hodně nebezpečnej lék. Může se brát jen pět dní v tejdnu, dva dny musíš nechat srdce odfrknout.“

„Co léčí?“

„Vysokej tlak v hraničních mezích, ale i jiný onemocnění srdce a cévního aparátu.“

„Kde to bylo?“

„Měl je v saku. Našli sme je při pitvě při ohledání šatstva. Samo o sobě nic podezřelýho, jestli umřel na srdce, asi se léčil na srdce a asi takový léky opravdu užíval. Samo o sobě nic podezřelýho, jak říkám, ale v širších souvislostech...“ nedokončil a závěr nechal na detektivech.

Burger se zadíval na Hanzela. Ota si promnul bradu.

„Stopy vnějšího násilí si nenašel,“ začal rozvážně Hanzel po chvíli přemýšlení.

„Ne.“

„Mrtvola byla nalezená v cizím bytě.“

„Tak.“

„Jeho syn chtěl znemožnit pitvu.“

„Chtěl. Opakovaně.“

„A v puse měl spermie.“

„Má.“

„A v saku má silný léky na srdce.“

„Má.“

„A umřel na infarkt.“

„Umřel.“

Chlapi se na chvíli odmlčeli.

„Do prdele práce. Mohla to bejt celkem pohodová středa,“ zakončil své úvahy Hanzel.